

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Mafi T. Believe Me / Tahereh Mafi. — New York :
HarperCollins Publishers, 2021. — 224 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко* (сс. 5—21),
Анни Захарченко (сс. 22—172)

- © Tahereh Mafi, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2025
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2025

ISBN 978-617-15-1439-3
ISBN 978-0-06-322831-3 (англ.)

ОДИН

Ця стіна незвично біла.

Біліша, ніж зазвичай буває. Більшість людей думає, що білі стіни справді білі, але правда в тому, що їм лише здається, ніби вони бачать білий колір, насправді це зовсім не білий. Більшість відтінків білого змішано з краплею жовтого, що допомагає пом'якшити жорсткі кути чистого білого, перетворюючи його на колір екрю, колір слонової кістки. Різноманітні відтінки кремового. Навіть колір яєчного білка. Чистий білий практично нестерпний, він такий білий, що аж віддає синім.

Ця стіна, зокрема, не настільки біла, щоби бути нестерпною, але відтінок білого досить різкий, щоб викликати в мене цікавість, що насправді є не чим іншим, як дивом, тому що я дивлюся в стіну вже більшу частину години. Тридцять сім хвилин, якщо бути точним.

Мене тримає в заручниках традиція. Формальність.

— Ще п'ять хвилин, — каже вона. — Обіцяю.

Чую, як шелестить тканина. Чую, як щось застібають. Трепет...

— Це що, тюль?

— Ти мене не слухаєш!

— Знаєш, кохання моє, спадає на думку, що реальні ситуації, коли я був заручником, були менш нестерпними, ніж це.

— Добре, добре, збираюся. Пакую. Мені треба хвилинка, щоб о...

— Це не обов'язково, — кажу я і повертаюся. — Цю частину мені точно можна бачити.

Я притуляюся до неприродно білої стіни, роздивляюся її, поки вона супить, дивлячись на мене, її губи застигли у формі слова, яке вона, здається, забула.

— Прошу, продовжуй, — кажу я, махаючи рукою і киваючи. — Що ти там робила.

Вона утримує насуплений вираз обличчя на мить довше, ніж можна, щоб це вважалось чесним, примружує очі, висловлюючи так розчарування, що є чистим обманом. Елла підсилює цей фарс, притискаючи до грудей одяг, вдаючи сором'язливість.

Я не проти ні на грам.

Я насолоджуюся нею, її м'якими вигинами, її гладенькою шкірою. Її волосся гарне за будь-якої довжини, але останнім часом воно стало довшим. Воно довге і густе, спадає шовком на її шкіру, а коли пощастить — то і на мою.

Елла повільно впускає сорочку.

Я зненацька випростовуюсь.

— Я маю надягнути це під сукню, — каже вона, вдаваний гнів давно в минулому. Елла проводить пальцями по корсету кремового кольору, затримується на поясі, опускається на оздоблені мереживом панчохи.

Вона не може зустрітися зі мною поглядом. Раптом починає соромитися, і цього разу насправжки.

«Тобі подобається?»

Невимовлене запитання.

Припускаю, коли Елла впустила мене до себе у примілочку, то зробила це не для того, щоб я пороздивлявся різноманітні відтінки на незвично білій стіні. При-

пускаю, вона хотіла, щоб я побачив тут дещо цілком конкретне.

Подивився на неї.

І тепер я розумію, що не помилився.

— Ти надзвичайно гарна, — кажу я, не в змозі позбутися трепету в голосі. Чую цей дитячий захват у тоні свого голосу, і це мене бентежить сильніше, ніж мало б. Я знаю, що не маю відчувати сором за глибокі почуття. За те, що я розчулився.

І все одно почуваюся незграбним.

Юним.

Елла тихо промовляє:

— Почуваюся так, наче щойно зіпсувала сюрприз. Ти не повинен нічого із цього бачити аж до весільної ночі.

Мое серце справді на мить зупиняється.

Весільна ніч.

Вона скорочує відстань між нами і немов обвиває руками, звільняючи мене з короткочасного заціпеніння. Коли Елла поряд, так близько до мене, серце прискорює свій ритм. І хоч я не знаю, звідки вона знала, що мені треба її заспокійливий дотик, та я почуваюся вдячним за нього. Я видихаю, притискаючи її до себе, наші тіла розслабляються, пригадуючи одне одного.

Я ховаю обличчя в її волосся, вдихаю солодкий аромат її шампуню, її шкіри. Минуло лише два тижні. Два тижні від кінця старого світу. І початку нового.

Та мені однаково здається, наче все це сон.

— Це відбувається насправді? — шепочу я.

Різкий стук у двері змушує мене випростатися від переляку.

Елла супить.

— Хто там?

— Мені дуже прикро, що я вас турбую в такий час, міс, але один джентльмен воліє поспілкуватися з паном Варнером.

Ми з Еллою зустрічаємося поглядами.

— Гарзд, — каже вона швидко. — Не злись.

Я звужую очі.

— Чому б я мав злитися?

Елла відхиляється, щоби було зручніше дивитися мені в очі. Її власні очі світлі й прекрасні. Словнені занепокоєння.

— Це Кенджі.

Я стримую спалах настільки нестримного гніву, що мені здається, наче я зараз сам собі влаштую інсульт. У мене злегка паморочиться в голові.

— Що він тут робить? — ціджу я. — Звідки, на бога, він дізнався, як нас знайти?

Вона прикушує губу.

— Ми взяли із собою Аміра й Олів'єра.

— Зрозуміло.

Ми взяли із собою додаткових охоронців, а це означає, що про нашу прогулянку повідомили в бюлетені громадської безпеки. Звісно.

Елла киває.

— Кенджі відшукав мене якраз перед нашим від'їздом. Він був занепокоєним — хотів знати, чому ми вирушаємо на старі регульовані території.

Я намагаюся щось на це відповісти, вголос здивуватися тому, що Кенджі так і не навчився робити прості висновки, маючи перед очима величезну кількість підказок — але Елла піднімає палець вгору.

— Я сказала йому, — уточнює вона, — що ми шукали одяг на заміну, і нагадала, що поки що центри постачання залишаються єдиними місцями, де можна купувати їжу, чи одяг, чи... — Вона змахує рукою і супиться, — чи будь-що. Хай там як, він сказав, що спробує зустріти нас тут. Сказав, що хотів допомогти.

Мої очі злегка ширшають. Відчуваю, як наближається черговий напад.

— Він сказав, що хотів *допомогти*.

Вона киває.

— Дивовижно. — На щелепі сіпається м'яз. — І водночас кумедно, бо він і так вже дуже допоміг — лише минулого вечора дуже допоміг нам обом тим, що знищив мій костюм і твою сукню, змусивши нас купувати речі у... — я роззираюся довкола, махаю в нікуди, — *у крамниці* у день, коли б ми мали обмінюватися обітницями.

— Аароне, — шепоче Елла. Знову підходить ближче. Прикладає руку до моїх грудей. — Йому дуже прикро через це.

— А тобі? — запитую я, роздивляючись її обличчя, аналізуючи її почуття. — Тобі не прикро через це? Алія й Вінстон тяжко працювали, щоб зробити для тебе щось красиве, щось тільки для тебе...

— Мені байдуже. — Елла стенає плечима. — Це лише сукня.

— Але це була твоя весільна сукня, — кажу я, і голос зраджує мене, бо практично ламається на півслові.

Елла зітхає, і у цьому звуці я чую, як розривається її серце, більше за мене, ніж через неї. Вона відвертається і розстібає великий футляр для одягу, який висить на гачку над її головою.

— Ти не повинен цього бачити, — каже Елла, дістаючи з футляру ярди тюлі, — але, гадаю, для тебе це може бути важливішим, ніж для мене, тому... — Вона повертається до мене й усміхається. — Я дозволю тобі обрати, що мені сьогодні одягнути ввечері.

Від згадки я ледь стримую стогін, що виривається з мене.

Вечірне весілля. Хто взагалі одружується вночі? Тільки нещасні. Нещасливі. Хоча припускаю, що тепер нас можна зарахувати до їхнього рангу.

Замість того, щоб перенести все на інший час, ми пересунули подію на кілька годин, щоб встигнути купити новий одяг. Що ж, в мене одяг є. Моє вбрання не настільки важливе.

А от її сукня... Кенджі знищив її сукню в ніч перед нашим весіллям. Як той монстр.

Я його прикінчу.

— Ти не можеш його прикінчити, — каже Елла, все ще дістаючи метри тканини з футляру.

— Я впевнений, що не казав це вголос.

— Ні, — каже вона, — але ти про це думав, правда?

— Усім серцем цього бажаю.

— Ти не можеш вбити Кенджі, — просто відказує Елла. — Ані зараз. Ані колись.

Я зітхаю.

Вона все ще намагається дістати сукню.

— Пробач, любово моя, але якщо все це, — я киваю на футляр, на метри тюлі, — для однієї-єдиної сукні, то, боюся, я вже знаю, що із цього приводу відчуваю.

Елла перестає витягати тканину. Розвертається до мене. Її очі ширшають.

— Тобі не подобається? Ти ж її ще навіть не бачив.

— Я побачив удосталь, щоб зрозуміти: що б це не було, це не сукня. Це безладне нашарування поліестеру, — я огортаю її і беру тканину двома пальцями. — У цій крамниці немає шовкового тюлю? Можливо, ми можемо поговорити зі швачкою.

— Тут немає швачки.

— Але ж це магазин одягу, — кажу я. Вивертаю ліф і суплюся, роздивляючись стібки. — Тут точно має бути швачка. Не найкраща, зрозуміло, але...

— Ці сукні шиють на фабриці, — пояснює вона. — Здебільшого машинами.

Я випростовуюсь.

— Знаєш, більшість людей не зростали поряд з особистим кравцем, — промовляє Елла, а на її вустах вирає усмішка. — Нам доводилося купувати одяг з-під прилавка. Готовий. Який погано сидить.

— Так, — ціджу я. Зненацька почуваюся дурнем. — Звісно. Вибач. Сукня дуже мила. Можливо, мені варто зачекати, поки ти її приміряєш. Я погарячкував з висновками.

Чомусь моя відповідь тільки все погіршує.

Елла стогне, кидаючи в мій бік єдиний переможний погляд, а тоді скручується клубочком у крихітному кріслі.

Мое серце різко провалюється додолу.

Вона затуляє обличчя руками.

— Це справді катастрофа.

Черговий різкий стук у двері.

— Пане? Здається, той джентльмен дуже хоче...

— Він точно зовсім не джентльмен, — різко кидаю я. — Скажіть, нехай зачекає.